

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **DALAT, s.r.o.**, IČO 47550902
sídlem Libušská 319/126, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Matoušem Jírou
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2016, č. j. 3376-2/2016-900000-304.1,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Generální ředitelství cel (dále jen „žalovaný“ nebo odvolací orgán“) zamítl její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 26. 10. 2015, č. j. 759-17/2015-510000-12.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, neboť se svým jednáním dopustila správního deliktu ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 30. 11. 2014 (dále jen „zákon o omezení plateb v hotovosti“), a to porušením právní povinnosti dané ustanovením § 3 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 4 odst. 4 zákona o omezení plateb v hotovosti, protože přijala opakovaně v různých dnech platby v hotovosti, které ve všech případech jednotlivě překročily limitní částku 350 000 Kč, danou ustanovením § 4 odst. 1 zákona o omezení plateb.
3. Podanou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí prvostupňového i odvolacího orgánu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně učinila součástí žaloby jedinou námitku, a sice, že odvolací orgán nepřijal její argument a nepřipustil provedení důkazu dodatečně navrhanými doklady, na něž žalobkyně poukázala v odvolání. Jedná se o pokladní doklady:
  - č. 0041A, 0041B a 0041C prokazující platbu na fakturu č. 20140041,
  - č. 0057A, 0057B a 0057C prokazující platbu na fakturu č. 20140057,
  - č. 0074A, 0074B a 0074C prokazující platbu na fakturu č. 20140074,
  - č. 0081A a 0081B prokazující platbu na fakturu č. 20140081,
  - č. 0095A, 0095B a 0095C prokazující platbu na fakturu č. 20140095,
  - č. 0109A, 0109B a 0109C prokazující platbu na fakturu č. 20140109.
5. Žalobce tvrdí, že uvedené příjmové pokladní doklady by měly dokazovat, že ani v jednom z uvedených případů přijatá platba v hotovosti nepřevyšovala limitní částku 350 000 Kč, neboť platby na konkrétní faktury byly rozděleny na částky nižší, než je zákonem stanovený limit. Žalobkyně uvádí, že předmětné doklady byly a jsou součástí správního spisu zn. 759-6/2015-510000-12, když je předložila při jednání dne 22. 1. 2015, o čemž byl sepsán protokol č. j. 759-2/2015-5100-52.
6. Z těchto důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.
7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že neprovedení důkazu předmětnými doklady neovlivnilo výsledek správního řízení, neboť tyto doklady nebyly předloženy při zjištění protiprávního stavu u žalobkyně, jak vyplývá z protokolu ze dne 21. 1. 2015, ale až poté v jiném, souvisejícím řízení. Vystává zde tak podezření, že tyto doklady byly vystaveny až následně, za účelem zabránit potrestání odpovědné osoby. Tvrzení žalobkyně, že tyto doklady byly již tehdy předloženy správnímu orgánu, nemá oporu ve spisovém materiálu. Obsahem protokolu č. 759-2/2015-510000-12, na který žalovaný i žalobkyně poukazují, jsou pouze doklady typu A a B, nikoliv C, a tyto dokazují porušení právní povinnosti žalobkyně.
8. Dále žalovaný uvádí, že dne 23. 7. 2015 proběhlo ústní jednání za účasti zástupce žalobkyně, kde byl zástupce seznámen se spisovým materiálem, s nímž vyslovil souhlas, nežádal doplnění a doložil vyjádření, ve kterém uvedl: „K tomuto účastník řízení uvádí, že k překročení limitu daným ust. § 4 odst. 1 zákona o omezení plateb došlo v důsledku nedostatečné informovanosti, neboť účastník řízení nezaregistroval přijetí zákona č. 139/2011 Sb., kterým došlo ke snížení limitu pro přijetí platby v hotovosti, kdy původní výše stanovená

zákonem o omezení plateb byla stanovena částkou 15 000 EUR, které v přepočtu odpovídá částka 400 000,- Kč.“ Nebyl tak důvod spisový materiál doplňovat a prvostupňový orgán vydal rozhodnutí. Žalovaný se seznámil s namítanými doklady v odvolání, které jsou součástí spisu vedeného se společností TAMDA FOOD s.r.o. Tyto doklady již dokládají rozdělení platby dle zákonem stanoveného limitu.

9. Vzhledem k nevěrohodnosti rozdělení plateb a pro nevysvětlený obsahový rozpor s prvotním zjištěním, současně s přihlédnutím k nelogičnosti dělení plateb do více dní, když jsou od sebe subjekty vzdáleny téměř 150 km, žalovaný důkaz neprovedl, protože jeho provedení by nemělo na výsledek řízení vliv.
10. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně výslovně souhlasila s projednáním věci bez nařízení jednání (přípis ze dne 26. 4. 2016) a žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s.ř.s.).
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
13. Dne 22. 1. 2015 proběhlo u prvostupňového orgánu ústní jednání se zástupkyní žalobkyně, jehož předmětem bylo prověření vystavení daňových dokladů za období leden 2014 až červenec 2014, jejich zaúčtování a jejich úhrada. Z protokolu o ústním jednání č.j. 759-2/2015-510000-52 vyplývá, že k dotazu, jak byly zaplaceny faktury č. 20140006; č. 20140027; č. 20140041; č. 20140057; č. 20140074; č. 20140081; č. 20140095; č. 20140109 uvedla zástupkyně žalobce, že byly odběratelem uhrazeny hotově; u každého daňového dokladu jsou přiloženy i jednotlivé pokladní doklady daňového subjektu. Zástupkyně poté předložila správnímu orgánu jednak výše označené faktury a jednak tyto příjmové pokladní doklady:
  - č. 0041A ze dne 6. 3. 2014 a 0041B ze dne 7. 3. 2014 prokazující platbu na fakturu č. 20140041,
  - č. 0057A ze dne 1. 4. 2014 a 0057B ze dne 2. 4. 2014 prokazující platbu na fakturu č. 20140057,
  - č. 0074A ze dne 25. 4. 2014 a 0074B ze dne 26. 4. 2014 prokazující platbu na fakturu č. 20140074,
  - č. 0081 ze dne 7. 5. 2014 prokazující platbu na fakturu č. 20140081,
  - č. 0095A ze dne 3. 6. 2014 a 0095B ze dne 4. 6. 2014 prokazující platbu na fakturu č. 20140095,
  - č. 0109A ze dne 1. 7. 2014 a 0109B ze dne 2. 7. 2014 prokazující platbu na fakturu č. 20140109.

Celkem 7 z těchto pokladních dokladů, z nichž byl každý vystaven na jiný kalendářní den, bylo vystaveno na částku převyšující limit stanovený zákonem, tehdy 350 000 Kč. Zástupkyně po dotázání, zda s obsahem protokolu souhlasí a zda by něco doplnila nebo zda navrhuje další důkazy, žádné změny nenavrhla a s obsahem protokolu souhlasila.

14. V písemném vyjádření účastníka ze dne 16. 7. 2015 zástupce žalobkyně mimo jiné uvedl: „*K tomuto účastník řízení uvádí, že k překročení limitu daným ust. § 4 odst. 1 zákona o omezení plateb došlo v důsledku nedostatečné informovanosti, neboť účastník řízení nezaregistroval*

přijetí zákona č. 139/2011 Sb., kterým došlo ke snížení limitu pro přijetí platby v hotovosti, kdy původní výše stanovená zákonem o omezení plateb byla stanovena částkou 15 000 EUR, které v přepočtu odpovídá částka 400 000,- Kč.“ Dále zástupce uvedl následující: „Překročením limitu daným ust. §4 odst. 1 zákona o omezení plateb se však účastník řízení nesnažil skrýt žádnou svoji obchodní činnost či vztah ani účastník řízení nepřijímal hotovost ve svévolné výši. Účastník řízení pouze dbal ustanovení zákona 254/2004 Sb. ve znění platném před přijetím zákona č. 139/2011 Sb. Jakmile se účastník řízení dozvěděl o snížení limitu pro příjem v hotovosti dle ust. zák. č. 139/2011 Sb., resp. zák. č. 407/2012 Sb., vydal pokyn všem zaměstnancům přijímající hotovost, aby při přijímání hotovosti nepřijímali platbu překračující limit.“

15. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

16. Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o omezení plateb v hotovosti se *povinnost provést platbu bezhotovostně vztahuje na platby prováděné a) navzájem mezi osobami s místem trvalého pobytu, místem pobytu nebo sídlem na území České republiky, pobočkami nebo organizačními složkami zahraničních osob zřízenými na území České republiky.*
17. Podle ustanovení tehdy účinného § 4 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti *je poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 350 000 Kč (dále jen „limit“) povinen provést platbu bezhotovostně; to neplatí, jde-li o platbu, která musí být podle zvláštního právního předpisu provedena v hotovosti.*
18. Podle ustanovení § 6 odst. 2 zákona o omezení plateb v hotovosti *se právníká nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že přijme hotovostní platbu, která byla provedena v rozporu s tímto zákonem. Podle 3 odstavce tohoto ustanovení: Za správní delikt podle odstavců 1 a 2 lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.*
19. Soud po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí zástupkyně žalobkyně předložila pokladní doklady k předmětným fakturám, které byly rozděleny na doklady A a B, v případě faktury č. 20140081 se jednalo pouze o jeden doklad (viz bod 13. tohoto rozsudku). Správní orgán v rámci své rozhodovací činnosti zohlednil obsah těchto dokladů a dospěl k závěru, že došlo k porušení § 6 odst. 2 zákona a omezení plateb v hotovosti, a proto uložil žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč.
21. Žalobkyně poté v odvolání namítala, že ve spisu byly založeny doklady A, B a C, které prokazují, že žalobkyně přijala platby v maximální výši 200 000 Kč za jeden kalendářní den, které žalovaný neprovedl. Soud konstatuje, že toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu. Jak vyplývá z vyjádření žalovaného, tyto doklady byly založeny v jiném, byť souvisejícím spisu.
22. Dle soudu změna v tvrzení žalobkyně vyvolává pochybnosti o věrohodnosti nových tvrzení a to z více důvodů. Především při řízení před prvostupňovým orgánem zástupkyně žalobkyně sama předkládala dne 22. 1. 2015 příjmové pokladní doklady (viz bod 13. tohoto rozsudku), kdy závěrem jednání byla seznámena s textem protokolu, že „Z těchto dokladů vyplývá, že platby za zboží se uskutečnily v hotovosti. U všech těchto uvedených daňových dokladů se jednalo o přijetí částky převyšující 350 000 Kč. Na základě toho vzniklo důvodné podezření, že výše uvedeným jednáním došlo k porušení právní povinnosti stanovené v § 3 a 4 zákona o omezení plateb v hotovosti a naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 6

odst. 2 o omezení plateb v hotovosti“, přičemž se zněním protokolu, dle něžž byly do spisu založeny pouze pokladní doklady A a B souhlasila a další doplnění nežádala, důkazy nenavrhovala. Pokud by v té době existovaly doklady navrhované nově v odvolání, musela by jimi žalobkyně již v době tohoto ústního jednání disponovat. Práva předložit tyto důkazní prostředky v rámci prvostupňového řízení žalobkyně nevyužila. Nelze ani opomenout vyjádření účastníka řízení ze dne 16. 7. 2015, z něhož jednoznačně vyplývá, že žalobkyně o novele zákona o omezení plateb nevěděla a při přijímání hotovosti vycházela z předcházející, starší úpravy, kde byl limit stanoven ve výši 400 000 Kč. Tato skutečnost ostatně vyplývá i z předložených pokladních dokladů, u nichž je nejvyšší částkou právě 400 000 Kč, což zjevně není náhodné. Konečně nelze věrohodně dle soudu objasnit, z jakého důvodu jsou na totožné faktury vystaveny dvě různé verze příjmových pokladních dokladů. Žalobce ani žádnou logickou, vysvětlující verzi soudu nepodává. To vše svědčí o nevěrohodnosti později předložených dokladů a účelu jejich předložení, tedy snaze žalobkyně vyhnout se postihu za protiprávní jednání.

23. Soud tak činí závěr, že předložení pokladních dokladů k odvolání bylo účelovým krokem (z důvodů výše uvedených) a provádění důkazů těmito důkazními prostředky s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav by bylo za této situace zcela nadbytečné, naopak by vedlo toliko k neadekvátnímu prodlužování správního řízení.
24. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně je vázána základní zásadou *ignorantia legis non excusat*, dle níž se nelze vyvinut z odpovědnosti za správní delikt s odkazem na neznalost platné právní úpravy.
25. Soud s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) a novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ust. § 6 odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti účinné přede dnem 30. 11. 2014 a právní úpravy tohoto ustanovení ve znění pozdějších předpisů vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
26. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu